

skud, mens kommuner med et højt beskatningsgrundlag og/eller et lavt udgiftsbehov yder tilsvaret.

De eksisterende udligningsordninger vedrørende beskatningsgrundlag er altså karakteriseret ved, at kun (amts)kommuner, hvis beskatningsgrundlag er lavt, modtager tilskud, disse tilskud finansieres i et vist omfang af de rige kommuner.

Derved formindskes forskellene mellem kommunerne.

Til forskel herfra indebærer regeringens forslag til fordeling af bloktilskudsnedsettelsen, at *alle* kommuner mister et beløb svarende til en bestemt procent af beskatningsgrundlaget. *Forskellene mellem kommunerne formindskes altså ikke.*

Virkningen svarer faktisk nogenlunde til virkningen af en ensartet nedsættelse af indkomsterne i alle kommuner.

Bloktilskudsnedsettelsen bevirker derfor ikke i sig selv, at forskellen mellem kommunernes beskatningsniveau bliver hverken større eller mindre. Metoden kan derfor, i modsætning til en fordeling efter udgiftsbehov, siges at være udligningsneutral.

Særligt spørgsmål om ab):

Oversigterne i bilag 1 og 2 er suppleret med en ny kolonne 4, der for de enkelte kommuner/amtskommuner angiver reduktionen af bloktilskud fordelt efter det foreløbigt opgjorte beskatningsgrundlag for 1981 korrigeret for såvel tilskud og tilsvaret til landsudligningsordningen (for amtskommuner skattegrundlagstilskuddet) som for tilskud og tilsvaret i henhold til lov om udligning i hovedstadsområdet. Der er dog kun foretaget korrektion for så vidt angår den del af hovedstadsudligningsordningen, hvori der foretages udligning af forskelle i beskatningsgrundlag i hovedstadsområdet.

Omregningen er foretaget ved at dividere tilskud/tilsvaret i udligningsordningerne, således som disse foreløbigt er opgjort for 1983, med det landsgennemsnitlige beskatningsniveau i 1981, der er opgjort til 16,8 for kommuner og 8,12 for amtskommuner.

Oversigterne i bilag 1 er yderligere suppleret med kolonne 9, der viser den foreslåede reduktion fordelt efter foreløbigt opgjort beskatningsgrundlag for 1981 i pct. af forelø-

bigt opgjort beskatningsgrundlag for 1981 korrigeret for udligningsordningerne.

Særligt om spørgsmål ac):

Som nævnt under den generelle del af svarelsen har det ikke med forslaget været hensigten at påvirke det samlede omfang af udligningen mellem kommuner, respektive amtskommuner. Der er således ikke tale om, at forslaget indebærer en »ekstra udligning« uden hensyntagen til de eksisterende udligningsordninger.

Særligt om spørgsmål ad):

Det skal indledningsvis bemærkes, at der ved begrebet overudligning normalt forstås det forhold, at en (amts)kommune ved en stigning i indkomstgrundlaget vil få et tab ved udligningsordningerne, der er større end det ekstra skatteprovenu. Risikoen for overudligning er en konsekvens af, at der i den eksisterende beskatningsgrundlagsudligning anvendes det *gennemsnitlige* beskatningsniveau ved udmålingen af tilskud/tilsvaret, medens skatteprovenuet bestemmes af (amts)kommunens egen skatteprocent. Dette indebærer eksempelvis, at en tilsvarskommune med et lavt beskatningsniveau i forhold til gennemsnittet kan risikere overudligning, afhængigt af udligningsniveauets højde.

En sådan situation indebærer for kommunernes vedkommende en risiko for et negativt incitament til en effektiv ligning af indkomsterne.

Problemerne omkring overudligning kan løses enten gennem en tilpasning af udligningsniveauet eller – såfremt der af byrdefordelmæssige grunde ønskes et »højt« udligningsniveau – gennem anvendelse af den enkelte (amts)kommunes eget beskatningsniveau ved udligningsberegningen.

Regeringen agter at tage højde herfor ved udformningen af en revideret tilskuds- og udligningslovgivning, som søges gennemført med virkning fra 1984.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at den foreslåede nedskæring af bloktilskuddet i 1983 fordeles mellem kommunerne i forhold til disses foreløbige opgjorte beskatningsgrundlag for 1981. Det ovenfor beskrevne problem vedrørende en eventuel overudlignings negative konsekvenser for ligningseffektiviteten foreligger derfor ikke, da de an-